

Χωρίς να έχει κάποια καινούργια ιδέα στη διάθεση του, αν υποθεθεί ότι υπάρχουν τέτοιες, ο σκηνοθέτης Matt Ross στήνει μια αξιοθαύμαστη ιστορία που ισορροπεί ανάμεσα στο κλάμα και στο γέλιο, ανάμεσα στον συμβιβασμό και την εξέγερση.

Τα υλικά του για αυτή τη δημιουργία, είναι το σύνολο των ηθοποιών, μικρών (σε ηλικία) και μεγάλων που συστήνουν ένα πολύ ενδιαφέρον καστ.

Αν έπρεπε απαραίτητα να ξεχωρίσω κάποιους θα πρότεινα από τους πρώτους, τους ανήλικους θα πρότεινα τον Nicholas Hamilton στον ρόλο του Rellian και την Shree Crooks ως Zaja.

Απερίγραπτα μουτράκια, μοναδικές εκφράσεις και αντίστοιχη ερμηνεία. Από τους ενήλικους ο Vigo Mortensen ως Ben κλέβει την παράσταση, χωρίς να αγνοείται την παρουσία του πάντοτε επιβλητικού Frank Langella.

Εξη παιδιά από επτά μέχρι δεκαεπτά ετών απομονωμένα σε δυσπρόσιτα δάση, μεγαλώνουν μακριά από τις συνηθισμένες νόρμες. Τους τελευταίους μήνες, χωρίς την μητέρα τους που ασθενεί.

Το καθημερινό τους πρόγραμμα είναι φορτωμένο, βαρύ, συχνά εξουθενωτικό, με έμφαση τόσο στην φυσική κατάσταση όσο και στην πνευματική ολοκλήρωση. Αντιμετωπίζεται όμως σαν παιχνίδι, σαν μια αναμέτρηση, σε μια πολύ κλειστή κοινωνία δομημένη πάνω στη δική της φιλοσοφία και πρακτική.

Δεν υπάρχουν ταμπού θέματα ή συζητήσεις. Με τελετές ενηλικίωσης όπου υπάρχει το στοιχείο της βαρβαρότητας, αλλά και τις νότες του Μπαχ να πλημμυρίζουν τις πρωτόλειες κατοικίες τους.

Η γνώση δομείται πάνω σε ολότελα διαφορετικές βάσεις, μια στάση που ανατρέπει όλα όσα προτείνονται ως φυσιολογικά. Γίνονται κάτοχοι πληροφοριών που άλλα παιδιά μαθαίνουν πολύ αργότερα ή ποτέ.

Και οι πληροφορίες αυτές συγκροτούνται σιγά – σιγά σε γνώσεις και απόψεις, οι οποίες συχνά έρχονται σε ολομέτωπη αντίθεση με την ισχύουσα τάξη των πραγμάτων.

Μέχρι την ημέρα που η μαμά πεθαίνει. Τότε ξεκινά το Ταξίδι Συνειδητοποίησης. Τόσο για την ανακάλυψη του πραγματικού κόσμου, όσο και για τις επιλογές που θα καθορίσουν το μέλλον τους, αλλά και για τις επικείμενες συγκρούσεις.

Θίγονται με εύσημο τρόπο όλες οι παθογένειες της Αμερικής, προβάλλεται και το υπερβολικό των αντιδράσεων και επιχειρείται η αναζήτηση της ισορροπίας.

Η υπερβολή είναι παρούσα και καλοδεχούμενη, για να υπογραμμίσει τις αδυναμίες της πραγματικότητας μα και κάποιες στιγμές την ουτοπία της αμφισβήτησης.

Στο φινάλε ενισχύεται η εναλλακτική λύση, αποφεύγεται η ρήξη και στέλνεται ένα αισιόδοξο μήνυμα.